

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 388

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 20 mai 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
7.	— Decizie privind delegarea atribuțiilor președintelui Camerei Deputaților	2
D E C R E T E		
521.	— Decret privind rechemarea unui ambasador.....	2
522.	— Decret privind rechemarea unui ambasador.....	3
523.	— Decret privind rechemarea unui ambasador.....	3
524.	— Decret privind rechemarea unui ambasador.....	4
525.	— Decret privind rechemarea unui ambasador.....	4
526.	— Decret privind rechemarea unui ambasador.....	5
527.	— Decret privind rechemarea unui ambasador.....	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 105 din 25 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală	6–9
	Decizia nr. 153 din 17 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	9–11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
365.	— Hotărâre pentru aprobarea cuantumului și a plății cotizației anuale de participare a României la Conferința de la Haga de Drept Internațional Privat, pentru anul financiar 1 iulie 2015—30 iunie 2016	12
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE		
26.	— Hotărâre privind modificarea și completarea Ghidului finanțării campaniei electorale la alegerile locale din anul 2016, aprobat prin Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 19/2016.....	13–14
27.	— Hotărâre privind modificarea anexelor nr. 7 și 8 la Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 12/2016 pentru aprobarea modelelor proceselor-verbale privind consemnarea rezultatului votării la alegerile locale	15

DECIZII ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****DECIZIE
privind delegarea atribuțiilor președintelui
Camerei Deputaților**

În temeiul art. 34 și 35 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Președintele Camerei Deputaților emite prezenta decizie.

Articol unic. — În perioada 23—24 mai 2016, atribuțiile președintelui Camerei Deputaților vor fi exercitate de domnul deputat Mihai Alexandru Voicu, vicepreședinte al Camerei Deputaților.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 20 mai 2016.
Nr. 7.

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T
privind rechemarea unui ambasador**

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Domnul Daniel Cristian Ciobanu se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Azerbaidjan.

Art. 2. — Domnul Daniel Cristian Ciobanu își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 20 mai 2016.
Nr. 521.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind rechemarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Doamna Anca Elena Oprea se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Confederația Elvețiană.

Art. 2. — Doamna Anca Elena Oprea își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 20 mai 2016.
Nr. 522.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind rechemarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Doamna Diana-Anca Radu se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Federativă a Braziliei.

Art. 2. — Doamna Diana-Anca Radu își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 20 mai 2016.
Nr. 523.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind rechemarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Domnul Daniel Banu se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Serbia.

Art. 2. — Domnul Daniel Banu își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 20 mai 2016.
Nr. 524.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind rechemarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Domnul Vasile Sofineti se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Statul Kuwait.

Art. 2. — Domnul Vasile Sofineti își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 20 mai 2016.
Nr. 525.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind rechemarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Domnul Emilian Ion se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Islamică Pakistan.

Art. 2. — Domnul Emilian Ion își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 20 mai 2016.
Nr. 526.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind rechemarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Domnul Cristian Teodorescu se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Islamică Iran.

Art. 2. — Domnul Cristian Teodorescu își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea prezentului decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 20 mai 2016.
Nr. 527.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 105

din 25 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în Dosarul nr. 2.423/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.509D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Acesta susține că dispozițiile criticate reprezintă o materializare a principiilor consacrate în art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală. Instituirea unor reguli diferite de procedură de către legiuitor chiar sub aspectul exercitării căilor de atac este justificată atunci când este determinată de existența unor situații diferite. Or, în cauză ipoteza în care se pronunță hotărâri pe fondul cauzei ca urmare a exercitării unor căi ordinare de atac este diferită de ipoteza în care se pronunță hotărâri pe fondul cauzei ca urmare a admiterii unei căi extraordinare de atac. Prin exceptarea hotărârilor pronunțate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire de la exercitarea recursului în casație, legiuitorul a dorit să limiteze posibilitatea utilizării căilor extraordinare de atac, cu scopul salvării autorității de lucru judecat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din data de 7 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.423/1/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București cu ocazia soluționării unui recurs în casație.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin dispozițiile de lege criticate se creează în mod superficial și discriminatoriu o diferență între situația în care, în urma judecării în apel a cauzei, se poate exercita calea de atac

a recursului în casație, motivat de greșita dispunere a soluției de încetare a procesului penal de către instanța de apel, și situația în care cauza a fost rejudecată în apel în baza admiterii în principiu a unei cereri de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 453 și următoarele din Codul de procedură penală sau pe dispozițiile art. 465 din același cod, situație când nu se poate exercita calea de atac a recursului în casație. În prima situație invocată, Ministerul Public poate exercita recursul în casație în vederea corectării în favoarea/defavoarea inculpatului a cuantumului unei pedepse nelegale stabilite de instanța de apel, pe când în cea de-a doua situație acest lucru nu mai este posibil. Apreciază că există o egalitate juridică între cele două situații, astfel încât și tratamentul juridic ar trebui să fie identic, restrângerea exercitării căii de atac a recursului în casație în cea de-a doua ipoteză fiind neconstituțională. Potrivit încheierii de sesizare, reprezentantul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București a susținut în fața instanței de judecată că față de unele persoane care sunt judecate în calea de atac a apelului și față de care hotărârea rămâne definitivă, procurorul, ca reprezentant al intereselor generale ale societății, poate să procedeze la apărarea ordinii de drept și poate să solicite îndreptarea nelegalității comise de instanță. Spre deosebire de această situație, Ministerul Public nu își poate îndeplini rolul constituțional în cazul în care este vorba de persoane față de care s-au comis aceleași erori judiciare, care au fost judecate tot în apel, dar în urma admiterii unei căi extraordinare de atac, cum este revizuirea.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că noua legislație procesual penală prevede o singură cale de atac ordinară, și anume apelul, recursul devenind astfel o cale extraordinară de atac, sub denumirea de „recurs în casație”, exercitat doar în cazuri anume prevăzute de lege și numai pentru motive de nelegalitate. Limitarea sferei hotărârilor împotriva cărora se poate exercita calea extraordinară de atac a recursului în casație nu vine în contradicție cu dispozițiile constituționale și cu cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Arată, în continuare, că, față de specificul acestei căi extraordinare de atac, legea impune condiții stricte cu privire la termenul de declarare, la cuprinsul cererii de recurs în casație și la titularii căii de atac, în scopul asigurării unei rigori și discipline procesuale și al evitării introducerii, în mod abuziv, a unor recursuri care nu se încadrează în motivele prevăzute de lege. Cazurile în care se poate exercita recursul în casație vizează exclusiv legalitatea hotărârii și nu chestiuni de fapt, acestea putând constitui temei al casării hotărârii doar dacă nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși au fost invocate, au fost respinse sau instanța a omis să se pronunțe asupra lor. Având în vedere cele expuse, în raport și de jurisprudența Curții Constituționale în materia criticilor ce au vizat încălcarea accesului la justiție, a dreptului la

un proces echitabil, precum și a dreptului la un recurs efectiv, instanța apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

7. În continuare, referitor la invocarea prevederilor constituționale ale art. 16, instanța invocă considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 506 din 5 decembrie 2013, apreciind că instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, acesta fiind sensul art. 129 din Constituție. Susține că în lumina acestei norme constituționale trebuie privită și critica privind presupusa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, în raport cu prevederile art. 131 alin. (1) din Constituție. De asemenea, arată că prin enumerarea limitativă a hotărârilor care nu pot fi supuse căii extraordinare de atac a recursului în casație legiuitorul nu a intenționat să îngreudească nici accesul liber la justiție ori dreptul la un recurs efectiv și nici caracterul unic, imparțial și egal pentru toți cetățenii al justiției. În final, instanța face referire la Decizia nr. 525 din 7 iulie 2015 prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, text care, de asemenea, prevede o categorie de hotărâri care nu pot fi atacate cu recurs în casație.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că noul Cod de procedură penală reconfigurează calea de atac a recursului, transformând-o într-o veritabilă cale extraordinară de atac, ce poate fi exercitată numai împotriva anumitor hotărâri și numai pentru motive ce țin de conformitatea hotărârilor cu regulile de drept aplicabile. În continuare, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale, susține că art. 129 din Legea fundamentală lasă la latitudinea legiuitorului reglementarea căilor de atac, permițându-i acestuia să excepteze de la exercitarea lor, atunci când consideră că se impune, anumite hotărâri judecătorești. În ceea ce privește invocarea principiului egalității cetățenilor în fața legii, arată că acest principiu, transpus în domeniul condițiilor de exercitare a căilor de atac, presupune ca împotriva unei anumite hotărâri judecătorești părțile să aibă deschise aceleași căi de atac, în aceleași condiții și pentru aceleași motive, iar nu ca toate hotărârile judecătorești — indiferent de domeniul în care sunt pronunțate, de instanțele de la care emană și de caracterul lor — să fie supuse aceluiași căi de atac.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că normele supuse controlului de constituționalitate sunt aplicabile în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, în sensul că nici procurorul, nici părțile nu pot ataca cu recurs în casație hotărârile pronunțate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire. Împrejurarea că, în urma judecării în apel a cauzei, procurorul poate formula recurs în casație motivat de greșita dispunere a soluției de încetare a procesului penal de către instanța de apel, nu constituie o situație identică cu cea în care cauza a fost rejudecată în apel în baza admiterii în principiu a unei cereri de revizuire. Arată, în continuare, că recursul în casație este o cale extraordinară de atac exercitată numai împotriva unor hotărâri definitive, după parcurgerea judecării în primă instanță și în apel, acesta din

urmă fiind o cale de atac integral devolutivă, care, împreună cu judecata de fond a cauzei, asigură toate exigențele constituționale și convenționale în materia gradelor de jurisdicție. Prevederile criticate reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu politica penală a statului, fiind concretizarea la nivelul legii a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 129.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 434 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*Nu pot fi atacate cu recurs în casație: a) hotărârile pronunțate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire;*”.

14. În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit noii reglementări procesual penale, recursul a devenit o cale de atac extraordinară, sub denumirea de recurs în casație, ce are ca scop, potrivit art. 433 din Codul de procedură penală, verificarea conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile și îndreptarea erorilor de drept comise de curțile de apel, ca instanțe de apel, prin raportare la cazurile de casare expres și limitativ prevăzute de lege. Astfel, spre deosebire de reglementarea căii de atac a recursului în Codul de procedură penală din 1968, care era o cale de atac preponderent de reformare, fiind o cale de atac de anulare doar atunci când instanța de recurs desființa hotărârea atacată fără a dispune rejudecarea cauzei sau dispunea trimiterea spre rejudecare la o altă instanță, în concepția noii reglementări, recursul în casație este o cale extraordinară de atac exclusiv de anulare. În același sens, Curtea, prin Decizia nr. 525 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 10 august 2015, a reținut că, spre deosebire de contestația în anulare care vizează îndreptarea erorilor de procedură, finalitatea recursului în casație este aceea de a înlătura erorile de drept comise de curțile de apel, ca instanțe de apel, prin raportare la cazuri de casare expres și limitativ prevăzute de lege.

16. Sub aspectul hotărârilor care pot fi supuse acestei căi de atac, Curtea observă că, potrivit art. 434 alin. (1) din Codul de procedură penală, pot fi atacate cu recurs în casație deciziile pronunțate de curțile de apel, ca instanțe de apel, cu excepția deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor. Sfera hotărârilor definitive care pot face obiectul căii de atac a recursului în casație este limitată de alin. (2) al art. 434, la lit. a) al acestui alineat, menționându-se hotărârile pronunțate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire.

17. În contextul concret al cauzei de față, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în cadrul unui recurs în casație formulat împotriva unei hotărâri definitive pronunțate ca urmare a rejudecării cauzei după admiterea în principiu a unei cereri de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 465 din Codul de procedură penală. Potrivit acestuia din urmă, hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale ori a dispus scoaterea cauzei de pe rol, ca urmare a soluționării amiabile a litigiului dintre stat și reclamant, pot fi supuse revizurii, dacă vreuna dintre consecințele grave ale încălcării Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la aceasta continuă să se producă și nu poate fi remediată decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

18. Referitor la acest aspect, Curtea observă că Înalta Curte de Casație și Justiție, analizând dispozițiile art. 465 din Codul de procedură penală, a reținut, prin Decizia nr. 2 din 2 februarie 2015 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 6 martie 2015, că această cale extraordinară de atac are o natură juridică tipică, aparte, determinată de fundamentul, obiectul, funcționalitatea și funcția sa procesuală, care o deosebește de celelalte căi extraordinare de atac, mai ales prin aceea că determină examinarea din nou a cauzei pe fond, prin retractarea de către instanță a propriei soluții, soluție care este înlocuită cu una corespunzătoare noilor fapte și împrejurări constatate și de care instanța nu a avut anterior cunoștință de ele.

19. În acest caz, potrivit art. 465 alin. (11) din Codul de procedură penală, atunci când instanța constată că cererea este fondată fie desființează, în parte, hotărârea atacată sub aspectul dreptului încălcat și, rejudecând cauza, înlătură consecințele încălcării dreptului, fie desființează hotărârea și, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța în fața căreia s-a produs încălcarea dreptului. Totodată, conform alineatului (12) al aceluiași articol, hotărârea pronunțată este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.

20. În continuare, Curtea reține că legiuitorul a exclus dintre hotărârile judecătorești ce pot fi atacate cu recurs în casație pe cele pronunțate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire. În acest context, Curtea apreciază că prevederile de lege criticate reprezintă o aplicație în domeniul legii procesual penale a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2), conform cărora „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, coroborate cu cele ale art. 129, care fac referire la „*condițiile legii*” în reglementarea constituțională a căilor de atac.

21. În ceea ce privește reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități speciale de exercitare a drepturilor procedurale, semnificația liberului acces la justiție nefiind aceea a accesului, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.132 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008, Decizia nr. 590 din 4 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 3 iunie 2010, Decizia nr. 1.137 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 5 octombrie 2011,

Decizia nr. 396 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 31 mai 2012).

22. Plecând de la aceste premise, prin Decizia nr. 525 din 7 iulie 2015, precitată, Curtea, analizând prevederile art. 434 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, referitoare la excluderea unei categorii de hotărâri judecătorești definitive de la posibilitatea atacării cu recurs în casație, a reținut că restrângerea cazurilor în care pot fi promovate căile extraordinare de atac, respectiv cea a recursului în casație, nu afectează caracterul egal pentru toți cetățenii al justiției, reglementat prin art. 124 alin. (2) teza a doua din Constituție. Cu același prilej, Curtea a reținut că dispozițiile art. 21 alin. (2) din Legea fundamentală prevăd interdicția îngrădirii prin lege a exercitării dreptului de acces liber la justiție. Această interdicție nu presupune însă posibilitatea juridică de a avea acces la toate structurile judecătorești și dreptul de a exercita toate căile de atac în toate categoriile de cauze, pentru că atât competența instanțelor judecătorești, cât și procedura de judecată sunt stabilite în mod exclusiv de legiuitor, care poate stabili reguli de procedură deosebite, în considerarea unor situații deosebite.

23. Totodată, Curtea reține că, prin Decizia nr. 623 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 18 noiembrie 2015, a statuat că, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze categoria persoanelor care pot exercita căile de atac, termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, astfel cum prevede art. 126 alin. (2) din Constituție.

24. În continuare, Curtea observă că, potrivit expunerii de motive, primul dintre obiectivele urmărite de noua reglementare este acela al creării unui cadru legislativ în care procesul penal să fie mai rapid și mai eficient. Astfel, Curtea apreciază că exceptarea anumitor hotărâri definitive de la calea de atac a recursului în casație are ca scop și asigurarea celerității procesului penal prin reducerea duratei de soluționare a cauzelor. Sub acest aspect, Curtea reține că, prin Decizia nr. 644 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 2 februarie 2006, a statuat că atât în sistemul nostru procedural, cât și în alte țări, legea exclude folosirea unor căi de atac, fie pentru a reduce cheltuielile ocazionate de proces datorită modicității obiectului în litigiu, fie din motive de celeritate sau de protecție a unor interese sociale, fie pentru că natura cauzei impune o rezolvare promptă și definitivă.

25. În ceea ce privește critica potrivit căreia textul de lege criticat obstrucționează Ministerul Public în îndeplinirea rolului său constituțional, Curtea observă că, prin Decizia nr. 76 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 13 martie 2015, a reținut că art. 131 din Legea fundamentală consacră procurorului un rol esențial în activitatea judiciară, și anume acela de reprezentant al intereselor generale ale societății, de apărător al ordinii de drept, precum și al drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor. Dispozițiile constituționale instituie atribuții cu caracter de generalitate care sunt concretizate detaliat, după caz, prin legi organice sau prin legi ordinare. De aceea, formele concrete prin care Ministerul Public își poate îndeplini rolul de reprezentant al interesului social, general și public constau, printre altele, și în exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în condițiile prevăzute de lege. Pentru aceste motive, Curtea apreciază că dispozițiile criticate nu contravin rolului Ministerului Public.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în Dosarul nr. 2.423/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 434 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 153

din 17 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Mihai Valentin Toderiuc în Dosarul nr. 11.645/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.772D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin avocat Adrian Rusu, și partea Societatea „Studiourile Media Pro” — S.A., prin avocat Marius Ezer.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece nu permite reangajarea și despăgubirea salariatului în situația în care se constată printr-o hotărâre judecătorească că nu a săvârșit faptele pentru care a fost arestat mai mult de 30 de zile. Consideră că astfel sunt încălcate dispozițiile art. 23 alin. (11), art. 41 alin. (2) și art. 53 din Constituție, precum și ale art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 6 pct. 1 din Pactul internațional privind drepturile economice,

sociale și culturale, art. 23 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 15 alin. 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. De asemenea, invocă jurisprudența Curții Constituționale prin deciziile nr. 279/2015, 383/2005, 462/2014, 266/2013, 775/2014, 13/2015. Arată, în continuare, că textul de lege încalcă prezumția de nevinovăție, precum și dreptul salariaților la protecția socială, și restrânge dreptul la muncă fără respectarea condițiilor impuse de art. 53 din Constituție. Totodată, dispozițiile art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003 nu respectă garanția de obiectivitate a concedierii, angajatorul putând acționa abuziv. Consideră că se poate face o paralelă cu cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 279/2015.

4. Reprezentantul Societății „Studiourile Media Pro” — S.A. precizează că societatea și-a schimbat denumirea în „Bucharest Film Studios” — S.A. În continuare, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că art. 61 din Legea nr. 53/2003 nu se referă la motive de desfacere a contractului de muncă imputabile salariatului și nu are legătură cu vinovăția salariatului, ci cu lipsa acestuia de la locul de muncă pe o perioadă mai mare de 30 de zile. De altfel, amintește că există jurisprudență în materie a Curții Constituționale. Referitor la Decizia nr. 279/2015, arată că salariatul aflat în ipoteza art. 61 lit. b) din Codul muncii se află într-o situație diferită față de cea a salariatului care putea fi suspendat în cazul formulării plângerii prealabile de către angajator, întrucât arestarea nu ține de decizia angajatorului și nu e determinată de el. Decizia angajatorului de desfacere a contractului de muncă în cazul concedierii pe o perioadă mai mare de 30 de zile este motivată, sub sancțiunea anulării, de chiar această împrejurare. Dacă se constată la sfârșitul procesului penal că salariatului nu-i sunt imputabile faptele pentru care a fost arestat, acesta are posibilitatea de a recurge

la remediile prevăzute de art. 538—542 din Codul de procedură penală, dar aceste remedii nu pot fi puse în sarcina angajatorului, întrucât nu acesta a dispus arestarea. Chiar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a analizat această situație în cauzele *Teodor Octavian Tripon contra României*, și *Tehanciuc contra României*.

5. În susținerea celor arătate, depune note scrise la dosar.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 19 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 11.645/3/2015, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Mihai Valentin Toderiuc cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de concediere.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, care reglementează posibilitatea angajatorului de a concedia salariatul în cazul în care acesta din urmă este arestat preventiv sau arestat la domiciliu pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, în condițiile Codului de procedură penală, încalcă prevederile art. 23 alin. (11), art. 41 și art. 53 din Constituție, întrucât nu prevăd că fapta pentru care a fost arestat angajatul trebuie să aibă legătură cu angajatorul și nici nu reglementează posibilitatea reintegrării și despăgubirii salariatului în cazul constatării nevinovăției sale. Astfel, a accepta ipoteza menținerii deciziei de concediere a salariatului, chiar și în situația când s-a constatat nevinovăția acestuia sub aspect penal, aduce atingere dreptului la muncă, drept care presupune nu doar libertatea alegerii unui loc de muncă, dar și garantarea păstrării acestuia, cu respectarea condițiilor și limitelor constituționale.

9. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale prin prisma faptului că încalcă prezumția de nevinovăție a salariatului arestat preventiv, întrucât acesta nu mai are posibilitatea de a se reintegra pe același post în caz de achitare sau de pronunțare a oricărei soluții care nu presupune privarea de libertate. Măsura concedierii nu este justificată nici de faptul că angajatorul ar putea fi afectat de lipsa de la locul de muncă a salariatului pe durata arestării, întrucât există și alte situații când în mod obiectiv salariatul nu poate fi prezent la serviciu, așa cum este concediul pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, iar angajatorul nu poate dispune concedierea.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 5 din 14 ianuarie 2003, potrivit căreia concedierea ca urmare a arestării salariatului nu are, ca ipoteză, vinovăția angajatorului pentru săvârșirea unei infracțiuni, ci exclusiv „necesitatea de a preveni efectele prejudiciabile pe care le poate avea pentru angajator absența prelungită a angajatului care, drept urmare, nu își îndeplinește obligația contractuală de prestare a muncii.

12. Dreptul angajatorului de a desface contractul de muncă se întemeiază în acest caz, exclusiv, pe o situație obiectivă,

starea de arest a angajatului, care reprezintă o condiție necesară și suficientă pentru luarea măsurii, acest drept fiind independent de existența sau inexistența vinovăției angajatului, pe care unitatea nu are calitatea de a o stabili. Sunt deci lipsite de relevanță natura juridică a măsurii arestării, precum și examinarea vinovăției salariatului în săvârșirea faptei pentru care este arestat.”

13. De asemenea, Guvernul arată că, în Decizia de inadmisibilitate din 7 februarie 2012 din Cauza *Teodor Octavian Tripon contra României* (cererea nr. 27.062/04), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, în esență, că decizia de concediere dispusă ca urmare a arestării salariatului nu poate fi considerată drept o declarație sau un act care reflectă presupunerea că cel interesat ar fi culpabil sau ar prejudicia aprecierea asupra faptelor de către judecătorul competent.

14. În sfârșit, în ceea ce privește prevederile art. 41 și cele ale art. 53 din Constituție, Guvernul arată că acestea nu sunt incidente în cauză, deoarece imposibilitatea exercitării dreptului la muncă este cauzată de măsura privativă de libertate dispusă de judecătorul de drepturi și libertăți, astfel că reglementarea criticată vizează o situație de fapt aflată în relație de accesorialitate în raport cu măsura arestării preventive.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora: *„Angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații: [...]*

b) în cazul în care salariatul este arestat preventiv sau arestat la domiciliu pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, în condițiile Codului de procedură penală;”.

18. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, autorul invocă dispozițiile art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la prezumția de nevinovăție, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, art. 23 paragraful 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, și ale art. 15 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prevederi referitoare la dreptul la muncă.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003 reglementează condițiile încetării contractului individual de muncă în situația în care salariatul este arestat preventiv sau arestat la domiciliu pentru o perioadă mai mare de 30 de zile. Rațiunile instituirii acestei reglementări au în vedere protejarea angajatorului ale cărui interese ar putea fi afectate ca urmare a menținerii neocupate a unui post pentru o perioadă mai lungă și

de aceea, în această situație, nu este relevant dacă fapta săvârșită de salariat a avut sau nu legătură cu locul de muncă ori cu sarcinile de serviciu. În același timp, textul de lege analizat reprezintă o garanție a dreptului la muncă, întrucât angajatorul nu va putea dispune desfacerea contractului de muncă în urma arestării preventive ori a arestării la domiciliu a salariatului înainte de termenul de 30 de zile. În cazul în care angajatorul nu a dispus desfacerea contractului individual de muncă după trecerea termenului de 30 de zile prevăzut de art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003, iar salariatul a fost eliberat, această măsură își pierde justificarea, astfel că nu mai poate fi adoptată. Cu toate acestea, în cazul în care contractul individual de muncă a fost desfăcut în temeiul art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003, efectele acestei măsuri rămân ireversibile, chiar dacă ulterior se demonstrează că arestarea persoanei a fost nelegală sau/și neîntemeiată.

20. De altfel, Curtea observă că, deși dispozițiile art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003 nu au mai fost supuse analizei de constituționalitate, o soluție legislativă asemănătoare, cuprinsă în art. 130 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 10/1972 — Codul muncii, publicată în Buletinul Oficial al României, nr. 140 din 1 decembrie 1972, a constituit de mai multe ori obiectul unor excepții de neconstituționalitate prin prisma unor critici asemănătoare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 5 din 14 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 7 februarie 2003, Curtea Constituțională a reținut că „dispozițiile art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii nu au, ca ipoteză, vinovăția angajatului pentru săvârșirea unei infracțiuni, rațiunea desfacerii contractului de muncă constând, exclusiv, în necesitatea de a preveni efectele prejudiciabile pe care le poate avea pentru angajator absența prelungită a angajatului care, drept urmare, nu își îndeplinește obligația contractuală de prestare a muncii. Dreptul angajatorului de a desface contractul de muncă se întemeiază în acest caz, exclusiv, pe o situație obiectivă, starea de arest a angajatului, care reprezintă o condiție necesară și suficientă pentru luarea măsurii, acest drept fiind independent de existența sau inexistența vinovăției angajatului, pe care unitatea nu are calitatea de a o stabili. Sunt deci lipsite de relevanță natura juridică a măsurii arestării, precum și examinarea vinovăției salariatului în săvârșirea faptei pentru care este arestat. Prin urmare, este evident că nu prezumția de vinovăție stă la baza acestui motiv de desfacere a contractului de muncă.”

21. Tot în legătură cu dispozițiile art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor

Omului prin Decizia de inadmisibilitate din 7 februarie 2012 în Cauza *Teodor Octavian Tripon contra României* (cererea nr. 27.062/04), în care a reținut că prezumția de nevinovăție prevăzută de art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este aplicabilă nu numai în proceduri penale, dar și în alte cauze în care instanțele naționale nu au avut de hotărât asupra vinovăției, scopul esențial al prezumției fiind acela de a împiedica orice autoritate națională în emiterea unor opinii conform cărora reclamantul ar fi vinovat înainte ca acesta să fie condamnat potrivit legii.

22. Curtea de la Strasbourg a observat că dreptul unui angajator de a concedia un angajat care făcea obiectul unei măsuri de arest preventiv mai mari de 60 de zile, în conformitate cu art. 130 alin. (1) lit. j) din Codul muncii, a avut ca temei un element obiectiv, respectiv absența prelungită a angajatului de la locul de muncă, iar nu alte considerente legate de vinovăția sa pentru faptele pentru care a fost pus în arest preventiv (*mutatis mutandis*, decizia de inadmisibilitate din Cauza *Tehanciu c. României, paragraful 19*). Prin această dispoziție din Codul muncii, legiuitorul național a încercat, așa cum a remarcat cu justețe și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 5 din 14 ianuarie 2003, să protejeze angajatorii împotriva prejudiciilor pe care le-ar putea provoca absența prelungită a unui angajat, care, astfel, nu își îndeplinește obligațiile contractuale.

23. Curtea Constituțională apreciază că cele constatate în Decizia nr. 5 din 14 ianuarie 2003, precum și cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia de inadmisibilitate din 7 februarie 2012 în Cauza *Teodor Octavian Tripon contra României* sunt valabile și în ceea ce privește obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate.

24. În plus față de cele mai sus reținute, Curtea amintește că, în măsura în care salariatul a fost supus unei erori judiciare, ori a fost privat nelegal de libertate, acesta are posibilitatea de a solicita repararea pagubei în condițiile art. 538—542 din Codul de procedură penală. Această reparație nu ar putea fi solicitată angajatorului, întrucât ar fi lipsită de temei obligarea acestuia la suportarea consecințelor unei măsuri pe care a inițiat-o în temeiul legii, în vederea protejării intereselor sale, dar care ține de situația obiectivă în care se găsește salariatul, fiind determinată imposibilitatea prezentării acestuia la locul de muncă pe o perioadă mai mare de 30 de zile.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Valentin Toderiuc în Dosarul nr. 11.645/3/2015 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru aprobarea cuantumului și a plății cotizației anuale
de participare a României la Conferința de la Haga
de Drept Internațional Privat,
pentru anul financiar 1 iulie 2015—30 iunie 2016**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. I alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2015 privind aprobarea plății contribuțiilor Ministerului Justiției la organisme internaționale, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte, aprobată prin Legea nr. 332/2015,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă cuantumul și plata cotizației anuale de participare a României la Conferința de la Haga de Drept Internațional Privat, pentru anul financiar 1 iulie 2015—30 iunie 2016, în limita echivalentului în lei al sumei de 19.624,53 euro.

Art. 2. — Echivalentul în lei al sumei prevăzute la art. 1 se va calcula pe baza cursului de schimb leu/euro în vigoare la data efectuării plății.

Art. 3. — Echivalentul în lei al sumei prevăzute la art. 1 se suportă din bugetul Ministerului Justiției aprobat pentru anul 2016.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul justiției,

Raluca Alexandra Prună

p. Ministrul afacerilor externe,

Alexandru Victor Micula,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Anca Dana Dragu

București, 18 mai 2016.

Nr. 365.

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

HOTĂRÂRE**privind modificarea și completarea Ghidului finanțării campaniei electorale
la alegerile locale din anul 2016, aprobat prin Hotărârea Autorității Electorale Permanente
nr. 19/2016**

Având în vedere intrarea în vigoare a Legii nr. 78/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale,

ținând cont de prevederile art. 64—80 din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali,

văzând dispozițiile Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 10/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale,

luând în considerare prevederile art. 103 alin. (1) lit. x) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora Autoritatea Electorală Permanentă asigură aplicarea legislației privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale,

văzând că noțiunile de proprietar al site-ului și de adresă de internet, utilizate de Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 10/2016, nu sunt explicitate suficient de legislația în vigoare,

în temeiul art. 104 alin. (1) și (2) din Legea nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Electorală Permanentă adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Ghidul finanțării campaniei electorale la alegerile locale din anul 2016, aprobat prin Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 19/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 22 aprilie 2016, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Atribuțiile mandatarilor financiari pot fi realizate în baza unui contract cu titlu gratuit sau cu titlu oneros, după caz.”

2. La articolul 5, alineatele (3), (4) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Mandatarii financiari înregistrați la Autoritatea Electorală Permanentă pot fi înlocuiți oricând de către partidele politice, alianțele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale și candidații independenți care i-au desemnat, cu aplicarea corespunzătoare a procedurii stabilite de art. 42 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 10/2016.

(4) Cererile de înregistrare a mandatarilor financiari coordonatori și a mandatarilor financiari, depuse după data de 6 mai 2016, nu sunt luate în considerare.

.....
(6) Înregistrarea mandatarilor financiari coordonatori și a mandatarilor financiari se face publică în presă sau pe pagina de internet a competitorilor electorali.”

3. La articolul 6, după litera d) se introduce o nouă literă, litera d¹), cu următorul cuprins:

„d¹) transmitem Autorității Electorale Permanente raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, pentru toate circumscripțiile electorale în care formațiunea politică participă în alegeri individual sau într-o alianță electorală, după caz, în scris și în format electronic;”

4. La articolul 8, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) candidaților declarați aleși nu li se pot valida mandatele dacă raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale nu a fost depus de către mandatarul financiar coordonator în condițiile legii.”

5. La articolul 11, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Alimentarea contului bancar pentru campania electorală la nivel județean, la nivelul sectorului municipiului București sau la nivelul municipiului București se poate face începând cu data depunerii propunerilor de candidaturi.”

6. La articolul 15, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Contribuțiile pentru campania electorală se depun sau se virează în conturile bancare deschise pentru campania electorală numai de către candidați sau de către mandatarul financiar, la împuternicirea acestora, începând cu data depunerii propunerilor de candidaturi.”

7. La articolul 20, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Finanțarea în orice mod a campaniei electorale de către syndicate, culte religioase, asociații ori fundații de naționalitate română sau de altă naționalitate decât cea română este interzisă conform legii.”

8. După articolul 25 se introduce un nou articol, articolul 25¹, cu următorul cuprins:

„Art. 25¹. — În cazul organizării unui nou tur de scrutin potrivit art. 39 alin. (1) lit. h) sau art. 101 alin. (3) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, limitele contribuțiilor electorale și ale cheltuielilor electorale se reduc la jumătate.”

9. La articolul 28, alineatul (1) litera a) și alineatul (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform modelului prevăzut în anexa nr. 4. (Se întocmește un singur raport detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, la nivelul întregii formațiuni politice, în care se vor înscrie informații despre veniturile și cheltuielile electorale pentru fiecare circumscripție electorală în parte, inclusiv sediul central; se semnează și se datează de către mandatarul financiar coordonator.)

.....

(2) Raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale întocmit pentru o alianță electorală va fi semnat și datat de către mandatarul financiar coordonator/mandatarul financiarilor coordonatori al/ai formațiunilor politice din cadrul alianței electorale și va fi întocmit pe baza declarațiilor și rapoartelor detaliate ale veniturilor și cheltuielilor electorale ale fiecărei formațiuni politice care face parte din alianță.”

10. După articolul 30 se introduce un nou articol, articolul 30¹, cu următorul cuprins:

„Art. 30¹. — Rambursarea sumelor aferente cheltuielilor efectuate în circumscripțiile electorale, precum și celor efectuate la nivel central, prevăzută la art. 48 alin. (1)—(9) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se realizează pentru sumele validate de către Autoritatea Electorală Permanentă, în limita plafoanelor prevăzute la art. 37 și a prevederilor art. 48 alin. (11) din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

11. La articolul 31, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) În cererea de rambursare vor fi incluse numai cheltuielile efectuate sau angajate până la data încheierii campaniei electorale și plătite până la cel mai târziu la data depunerii cererii.

(4) Cererea de rambursare a cheltuielilor electorale se semnează, se datează și se ștampilează de către reprezentantul legal al partidului politic, alianței politice ori al organizației cetățenilor aparținând minorităților naționale ori de către persoana împuternicită conform statutului, după caz, sau se semnează și se datează de către candidatul independent.”

12. La articolul 31, după alineatul (7) se introduc două noi alineate, alineatele (7¹) și (7²), cu următorul cuprins:

„(7¹) Depunerea după data-limită a cererii de rambursare a cheltuielilor electorale, încălcarea obligației de a depune documentele prevăzute de art. 54 din Normele metodologice de

15. La articolul 38 tabelul nr. 5, după poziția 30 se introduc patru noi numere curente, numerele curente 31—34, cu următorul cuprins:

„31.	Neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către mandatarul financiar coordonator a atribuțiilor care îi revin potrivit legii	Amendă de la 10.000 lei la 25.000 lei
32.	Neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către mandatarul financiar desemnat la nivel județean, la nivelul municipiului București sau la nivelul sectorului municipiului București a atribuțiilor care îi revin potrivit legii	Amendă de la 10.000 lei la 25.000 lei
33.	Încălcarea obligației de a raporta trimestrial Autorității Electorale Permanente stadiul achitării datoriilor înregistrate în campania electorală până la data achitării integrale a acestora	Amendă de la 10.000 lei la 25.000 lei
34.	Încălcarea obligației de a furniza în format electronic datele prevăzute la art. 47 alin. (3), precum și declarațiile prevăzute la art. 28 din Legea nr. 334/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare	Amendă de la 10.000 lei la 25.000 lei”

16. La anexa nr. 12 se introduce o notă cu următorul cuprins:

„NOTĂ:

Prin *proprietar al site-ului* se înțelege, cu titlu de exemplu, persoana care deține sau administrează cu orice titlu o pagină de internet, precum și persoana care asigură prestarea serviciilor de postare pe site sau de distribuire în mediul on-line a materialului de propagandă electorală.

aplicare a Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 10/2016, lipsa documentelor justificative sau caracterul incomplet al acestora, precum și nedepunerea eventualelor declarații și documente suplimentare solicitate de către Autoritatea Electorală Permanentă atrag nerambursarea totală sau parțială, după caz, a sumelor aferente cheltuielilor electorale.

(7²) Autoritatea Electorală Permanentă validează sumele aferente cheltuielilor electorale pentru care au fost prezentate documentele justificative, conform legii, și invalidează sumele aferente cheltuielilor electorale pentru care nu au fost prezentate documentele justificative, conform legii.”

13. La articolul 35, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În cazul contribuțiilor încasate și cheltuielilor efectuate din conturile de campanie deschise la nivel județean, la nivelul sectoarelor municipiului București sau la nivelul municipiului București, documentele privind contribuțiile electorale și documentele justificative ale cheltuielilor electorale prevăzute la art. 34 pot fi predate, în câte un exemplar original și o copie, în mod deconcentrat, la sediile filialelor și birourilor județene ale Autorității Electorale Permanente de către mandatarul financiar județean, ai sectoarelor municipiului București și ai municipiului București, în termen de 30 de zile de la data alegerilor, pe baza unui centralizator în format xls (tipărit pe hârtie și în format electronic).”

14. La articolul 37, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — (1) Mandatarul financiarilor coordonatori ai partidelor membre ale alianțelor electorale, în raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, își vor evidenția separat contribuțiile și cheltuielile electorale efectuate.”

Prin *adresă de internet a site-ului* se înțelege, cu titlu de exemplu, adresa de tip URL a paginii de internet pe care a fost postat materialul de propagandă electorală sau a platformei on-line utilizate pentru distribuirea în mediul on-line a materialului de propagandă electorală.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Electorale Permanente,
Ana Maria Pătru

Contrasemnează:
Vicepreședinte,
Constantin-Florin Mitulețu-Buică
Vicepreședinte,
Marian Muhuleț

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

HOTĂRÂRE
privind modificarea anexelor nr. 7 și 8
la Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 12/2016
pentru aprobarea modelelor proceselor-verbale
privind consemnarea rezultatului votării la alegerile locale

În temeiul art. 126 alin. (2) din Legea nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, precum și al art. 104 alin. (1) și (2) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Electorală Permanentă adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 12/2016 pentru aprobarea modelelor proceselor-verbale privind consemnarea rezultatului votării la alegerile locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 10 martie 2016, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La anexa nr. 7, indicativul „P/Sector” din subsolul paginilor se înlocuiește cu indicativul „PG/Sector”.**

2. **La anexa nr. 8, la punctul g9, trimiterea la art. 100 alin. (13) se înlocuiește cu trimiterea la art. 100 alin. (29).**

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Electorale Permanente,
Ana Maria Pătru

Contrasemnează:
Vicepreședinte,
Constantin-Florin Mitulețu-Buică
Vicepreședinte,
Marian Muhuleț

București, 20 mai 2016.
Nr. 27.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

